

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε,
τό Κουβέρονο πάει πρώμα με πονέντε.

'Ο 'Ρωμύος την έβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' άν'κρατής — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τετάρτα — όπως πριν και νταραβέρτα.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έ μ έ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό'Ρωμύος μας μιὰ δεκάρα
κι' ός την δίνη όποιος θέλει — ειδ' άλλως δέν μάς μέλει.

Τριάντα Δεκεμβρίου... χαράις εις τον Ντουνιά,
άνέτειλε και πάλι τρελλή πρωτοχρονιά.

Ποίντος εκατόν ένα
και τὰ χαρτιά κομμένα.

Μποναμάδες μας κι' ευχαίς,
όπου πέφτουν σαν βροχαίς.

Εις τον Μεγαλειότατον, τον πρώτον εν τοις πρώτοις,
ν' άποφασίση να γενή σωστή Μεγαλειότης.

Μιὰ κεραμίδα 'στον φτωχό Χατζόπουλο καθμένη,
να τριβη την κοιλίτσα του την παραπονεμένη.

'Στον Δεληγιάννη δηό σπαθιά, μιὰ ρόμπα, μιὰ σουμάδα,
δηό σ τ ά τ ο υ ς κ β ό, έναν κο ρ σ έ και μιὰ καλή πουμάδα.

'Στον Μεσσηνέζη άστραπαίς, βρονταίς κι' άνεμοζάλη,
για να τής ρίξη 'στο χλωρό του Θωδορη κεφάλι.

'Στον Παπαμιχαλόπουλο λευκόλιθον τής Λίμνης
κι' ύπογραφαίς σ' έντάλματα για τινός πιστούς τής ποιμνης.

Μαντύλι 'στον Ζηνόπουλο για τὸ χρυσό του σιόμα,
ένα σχοινί για δέσιμο και τέλος.. ένα κόμμα.

'Στον Μπούμπουλη ένα δαυλό ως είδος τι μπουρλότου
κι' ένα μεγάλο μπουσουλα για τὸ πολὺ μζαλό του.

'Στον Δεληγιώργη τον βουβό ή γλώσσα του να γιάνη
κι' έξ οφρανού αντίληψιν δια να μην τὰ χάνη.

Πικρόν άφέψημα καφέ εις τον Μαυρομιχάλη,
για να φτειασιτή τὸ κέφι του και του στρατου τὸ χάλι.

Του - οίμοι! — πρώην 'Υπουργού κυρίου 'Αντιω άκη,
δηό φούσκαίς από κα ο υ τ σ ο υ και άλφαβηταράκι.

'Στον Κοντογούρη γραμματα και σκέψεων καντάρι,
ως ότου με τας σκέψεις του ό διάολος τὰ πάρη.

Δραγούμη τῷ Μεγαρικῷ τον κύριον Μαλέαν,
άσπίδα Μακεδονικήν και περικεφαλαίαν.

'Αέρα 'στον Χαρίλαον και τσιχλαίς και κοτσύφους
κι' ύπομονήν κι' ύπομονήν ως ότου νάβρη ψήφους.

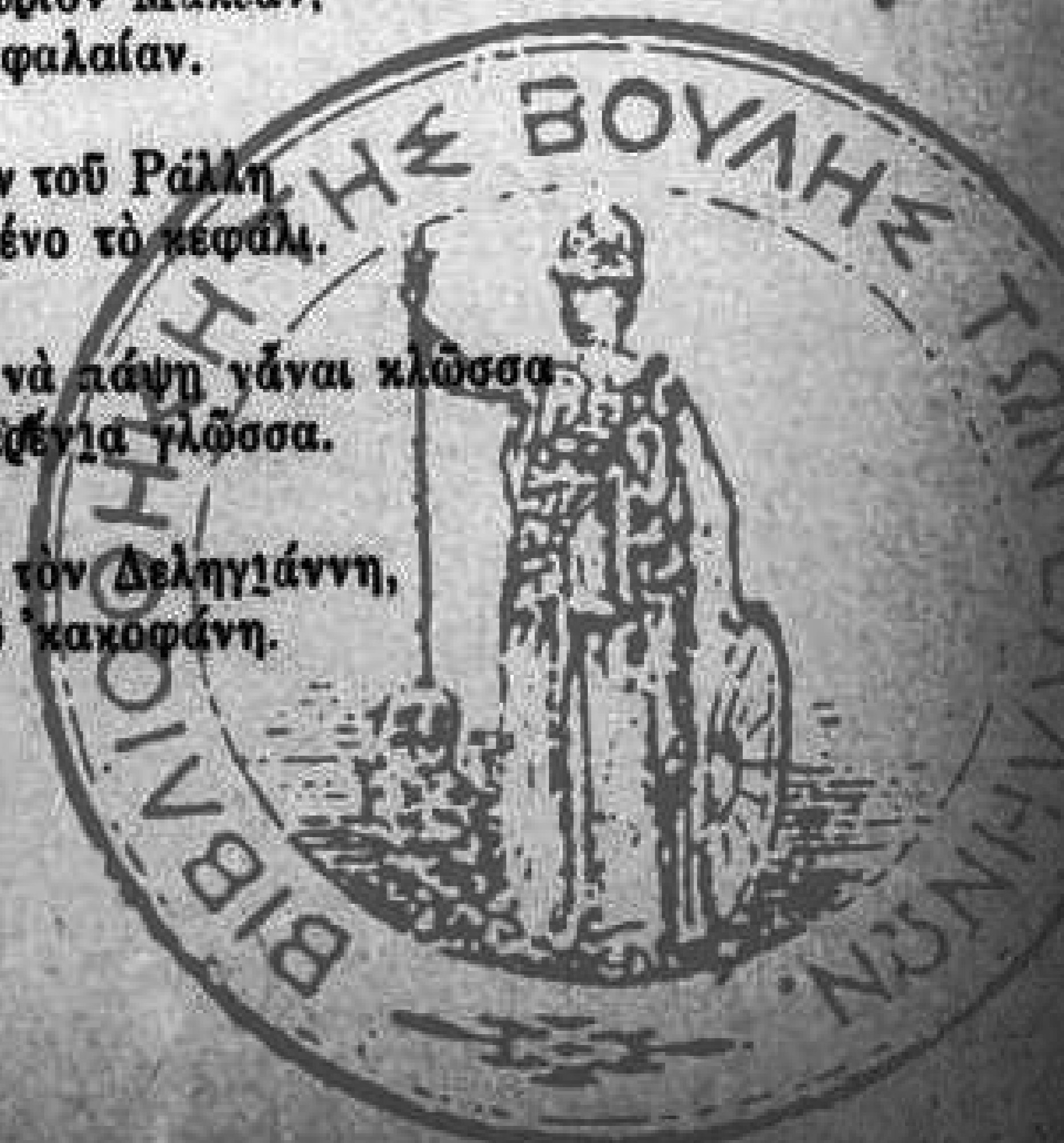
'Επί πηλίνου πίνακος χαρίζομεν του Ράλλη
του Μολαίτου 'Υπουργού κομμένο τὸ κεφάλι.

Εις τον Λομβάρδο ζάχαρι 'στα χείλη του να βάλη
και να φιλήση άλλη μιὰ του Θωδορη τὰ κάλλη.

Εις τον Βουλπιώτη τον κομπό να πάψη γάνα κλώσσα
και να λυθῆ εκείνη του ή ζαχαρένια γλώσσα.

Κρέας 'στον Σωτηρόπουλο και καθαράν καρδίαν
και δλην την στρεμματικήν εκείνην άηδιαν.

'Στον Βλάχο λίγο σεβασμό δια τον Δεληγιάννη,
γιατι με όσα τούψαλε πολὺ του 'κακοφάνη.

Ἐστὸν Οἰκονόμου δύναμι καὶ γλῶσσα σὰν λεπίδι
καὶ πισοτάτους δπαδούς καθὼς τὸν Παλαμῆδη.

Εἰς τὸν Ρικᾶκη σάλπιγγες, κουδούνια καὶ σκουφάκια
κι' ἀπὸ τὰ κροατήρια βρῖσιαις καὶ παλαμάκια.

Εἰς τὸν Γερωκαστόπουλο μαντύλια γιὰ τὴ μύτη,
τρεῖς ὑπηρέτας Πατρινοὺς κι' ἓνα Μεσολογγίτη.

Ἐστὸν κόμητα τῶν Ἀχαρῶν, ποῦ βγῆκ' ἀπ' τὸ Μενίδι,
ἄλλη μογιὰ τῶν παπουτσιῶν καὶ κάμποσο φτερισίδι.

Εἰς τὸν Δουζίνα τὸν κλεινό, κοῦ εἶναι ἄλλο εἶδος,
καμπόσα σαπιολέμονα τῆς φίλης του πατρίδος.

Ἐστὸν Ἀργυρόπουλο λαρδί καὶ χοιρινὸ λουκάνικο
καὶ γιὰ τοῦ Ρόκου τὴν κοιλιά μαχαίρι μαυρομάνικο.

Εἰς τὸν Λεβίδην θέλητρα, φίλιας ὑποδικῶν
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ ἔστὸν κύριον Στεφῖκον.

Εἰς τὸν Μαργέλον σύμφωνα διὰ νὰ συλλαβίξη
κι' ὀλίγον πὲρ σὰν ἄνθρωπος ἔστὸ βῆμα νὰ γανγίξη.

Ἀχρῶν εἰς τὸν Τράκα μας προμήθειαν πλουσίαν
πρὸς χρῆσιν του ἀτομικὴν καθὼς καὶ δημοσίαν.

Ἐστὸν κύριον Μαυρομαρᾶ ἓνα παπᾶ μὲ πλάρι
καὶ χωριστὰ τῆς Παναγιᾶς τῆς Τηνιακῆς τὴ χάρι.

Εἰς τὸν Ταιγγρὸ ρητορικῆ, τοῦ Ξένου τὴν φιγοῦρα
καὶ εἰς τὸν Νικολάκη του ἄλιγότερη φαγοῦρα.

Ἐστὸν Καραπίνο θήματα διὰ τοκογλυφίαν
καὶ τὴν ἀρχαιολογικὴν τοῦ κόσμου πανσοφίαν.

Ἐστὸν Ἀξελοῦ τὸν ρήτορα τὸν κύριον Καρτάλη
καὶ εἰς τὸν κύριον αὐτὸν τὸν Ἀξελοῦ του πάλι.

Δύο κοθόρνους ὑψηλοὺς τοῦ νάνου Μαρκεζίνη
καὶ κάπως ἐγκρατέστερος πρὸς ἑαυτὸν νὰ γίνη.

Ἐστὸν Παππαδαῖο πρόβατα κι' ἓνα ζευγάρι βώδια
καὶ μόσχους καὶ ἀνθόνερο γιὰ τὰ λεπτά του πόδια.

Εἰς τὸν Γριζώτην, τὸν γνωστὸν ἱππότην τῶν Ναυτίκων,
μιά φουστανέλλα καθαρὴ κι' ἑσώβρακον παστρίκων.

Ἐστὸν Ξενουδάκη μιά σβερχιά κι' ἓνα γερὸ σκαμπύλι,
νὰ τοῦ φανῆ τοῦ φουκαρᾶ ὁ οὐρανὸς σφοντύλι.

Τοῦ Κάρτσωνα, τοῦ Μπούτουνα, τοῦ Φίλιου, τοῦ Ματάλα,
ἓνα καπίστρι καθενὸς γιὰ νὰ τοὺς πᾶν καββάλα.

Ἐστὸν κύριον Φιλήμονα ἓνα φαροῦ τσουβάλι,
τὰς συμπαθείας εἰς αὐτὸ τοῦ Φραισινὲ νὰ βάλη.

Ἐστὸν Τάσσο τὸν ἀπόστολο πιστώσεις καὶ κανόνι
καὶ γιὰ καμμιά συμπάθειν ποτὲ νὰ μὴν πληρώνη.

Εἰς τὸν Ροῖδην τὸν ἰσχνόν, γαιδάρον σιαγόνα,
νὰ θραύση ἀμαξηλατῶν χιλίων λεγεῶνα.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Καμπούρογλου τοῦ Λάππα τὰ μουστάκια
καὶ εἰς τὸν Λάππα τὸν φτωχὸ τοῦ Γιάννη τὰ φαρμάκια.

Εἰς τὸν Μανσόλα τὸν κομψὸ μιά βοῦρτσα, μιά μαντέκα
κι' ἀπὸ τὰ τραπευλόχαρτα μιά ντάμα γιὰ γυναῖκα.

Ἐστὸν κύριον Ἀύγερινὸν τὰ νεράτα του ν' ἀφήσῃ
καὶ διὰ τὴν ἀμαρταλὴν ψυχὴν του νὰ φροντίσῃ.

Ἐνα καθρέπτην μαγικόν ἔστὸν νέον Ρεβελάκη,
καὶ ὄργανον πολεμικόν ὁπότεν παίξῃ σκάκι.

Ἐστὸν Λάμπρο τὸν Σπυρίδωνα τὴ λίμα τοῦ Κοκκίδη,
εἰς τὸν Κοκκίδην δὲ αὐτὸς νὰ τὴν ἀνταποδίδῃ.

Ἐστὸν Μίμη τὸν Κορομηλᾶ δραμάτων παραστάσεις,
παρόντος καὶ τοῦ Ἀνακτος καὶ τῆς σεπτῆς Ἀνάσσης.

Ἐστὸν νέον Ἰνδοκάλαμον μιά φορεσιὰ λινά
καὶ ἔστὴν Ἐφημερίδα του καλὰ ὑστερινά.

Ἐστὸν Κανελλίδην τῶν Καίρων, τὸν πρόδρομον τοῦ Δού-
παπούτσια δίχως μάλωμα καὶ Κρητικὸ σαποῦνι. [νη.]

Ἐστὸν Καϊσανδρῆ τὸν Δίκανο ἀκόμη δύο κάναις,
νὰ κυνηγᾷ μὲ τέσσερης τοῦ δρόμου τῆς νταρντάναις.

Ἐστὸν Δούνη τὸν πολεμικόν, ποῦ κάνει νταβατοῦρι,
ἔστὸν νέο ψευτοπόλεμο νὰ πάη μὲ γαιδοῦρι.

Ἐστὸν Τραπεζίτη Καλλιγᾶ ἐκλογικὴ μαυρίλα
καὶ γιὰ τὸ ριπιτίδι του ἐφημερίδων φύλλα.

Ἐστὸν Κασσιμάτη τρικαντό καὶ μαλλιάρᾳ σκυλάκια
καὶ γιὰ τοὺς περιπάτους του ὀλίγα στραγαλάκια.

Εἰς τὸν Σταμούλη διὰ φασκίαις νὰ σφίξῃ τὴν κοιλιά του
καὶ ἄρτον ἐπιούσιον γιὰ τὰ λαγωνικά του.

Ἐνα τρομπόνι φλογερὸ ἔστὸν Σπύρο τὸν Μερκούρη
καὶ τοῦ χρυσοῦ Λεβίδη του τὴ ζαχαρένια μούρη.

Ἐστὸ Μήτσα τὸν Ἀδριανὸ καμπόσα δακτυλίδια
καὶ τὴν κυρίαν τὴν γνωστὴν μὲ τὰ ὠραῖα φρύδια.

Ἐπὶ εἰς τοὺς ἐφένδρους μας νὰ σποῦν ἀμυγδαλάταις,
ψευτοπολέμους ἔστὸ Σταυρό, κηδεῖαις καὶ παρατάταις.

Εἰς τοῦ Ρωμηοῦ τὸν Φασουλῆ δλο παιδιὰ νὰ σπέρνῃ
κι' ὁ Περικλῆς κι' ἡ Φασουλῆ ἀσπλάγχχνως νὰ τὸν δέρνῃ.

Ἐστὸς ἄνδρας τοὺς σημερινούς τὸ φύλον των ν' ἀφήσουν
καὶ ἡ γυναῖκες ν' ἀνδρωθοῦν καὶ νὰ τοὺς κυβερνήσουν.

Ἐστὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς Ρωμηοὺς τῶν νεωτέρων χρόνων
ἓνα μεγάλο φάσκελο ἐκ μέρους τῶν προγόνων.